

На 12 януарий опълченцитѣ стигнаха въ *Беброво*, което бѣ съвсемъ разсипано отъ турцитѣ. Отъ това село имаше въ опълчението единъ лѣкарь на име Д-ръ Сава Мирковъ. По-рано той бѣ отишелъ въ Русия на учение и тамъ постъпилъ на военна служба. Роднинитѣ и съселянитѣ на този лѣкарь се събраха около него, цѣлуваха го, радваха му се, гощаваха го съ каквото имаха и не можеха да се нагледатъ на дрехитѣ му, сабията му, погонитѣ, ботушитѣ. . . За тѣхъ той бѣ ангелъ хранителъ — Господъ. Стютюкаха се около дома му сума хора да искатъ лѣкъ за разни болести. И той отъ душа и сърдце помагаше на всички.

Отъ с. Беброво опълченцитѣ стигнаха въ с. *Константинъ*. Това село бѣше запазено отъ турцитѣ. Офицери и опълченци се настаняватъ по къщитѣ. Тъкмо що се събличатъ да си починатъ, настана смущение. По улицитѣ се чува викъ и плачъ. Опълченцитѣ помислиха, че башибозуци и черкези нападатъ, та докопватъ оръжието.

Българскиятъ поручикъ Кисовъ изкоква на улицата. Слуша детински писъци въ съседната къща, а отъ прозорчето ѝ излиза черенъ димъ. Смѣлиятъ поручикъ посѣга да отвори вратата, но тя заключена. Той ритва стената и влиза въ къщата. Нищо се не вижда — димъ замрежва очитѣ. Чуватъ се писъци и две деца горятъ въ пламъци. Злочеститѣ били оставени сами. Отъ голѣмъ студъ тѣ се доближили до огъня. Конопенитѣ имъ ризки се запалили, запалило се сѣното и другата покъщнина. Поручикътъ посрѣдъ пламъцитѣ се хвърля, грабва запаленитѣ деца и ги изважда навънъ. Веднага се притичатъ опълченци, изгасятъ огъня и спасяватъ децата.